

## Î N C H E I E R E

25 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Iulia Sîrcu  
Iurie Bejenaru  
Iuliana Oprea

examinînd, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ursu Ion,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ursu Ion împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Exclusiv Auto” cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 27 noiembrie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Exclusiv Auto”, casată hotărîrea Judecătoriei Cahul din 14 iulie 2014 și emisă o nouă hotărîre de respingere a acțiunii,

### c o n s t a ț ă

La 04 aprilie 2013, Ursu Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Exclusiv Auto” cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul Ursu Ion a indicat că în anul 2009 a făcut cunoștință cu Trelea Silvia și Trelea Dumitru, care administrau ÎI „Arnaut Ioana”, activitatea căreia ținea de deservirea rutei Giurgiulești – Chișinău – Giurgiulești.

Reiterează Ursu Ion că inițial ÎI „Arnaut Ioana” a aparținut lui Arnaut Tudor fiul Ioanei Arnaut, ultima figurînd în calitate de fondator al firmei date, care ulterior în anul 2005 a înstrăinat-o familiei Trelea.

Afirmă Ursu Ion că este proprietarul microbuzului de model „Mercedes Sprinter 312 D”, număr de înmatriculare IL AW 732, anul producerii 2000, pe care l-a transmis în locațiune ÎI „Arnaut Ioana” în baza contractului de locațiune nr. 18 din 18 martie 2009 pentru deservirea rutei supra enunțate, iar dînsul activînd în calitate de șofer al microbuzului dat.

Menționează reclamantul că a activat pe ruta sus-vizată pînă în luna septembrie 2011 din motivul expirării termenului de valabilitate a actului juridic supra enunțat.

Susține Ursu Ion că în conformitate cu pct. 3.1 din contractul de locațiune, plata chiriei s-a efectuat lunar în mărime de 15000 lei, însă din cauza unor neînțelegeri cu contabilă ÎI „Arnaut Ioana” – Cojan Vasilisa, nu i-a fost achitată chiria pe 4 luni, și anume iunie – septembrie 2011, acumulîndu-se o restanță în sumă de 60000 lei.

Indică reclamantul că s-a adresat de nenumărate ori atât administratorului firmei ÎI „Arnaut Ioana” – Trelea Silvia, cât și contabilei Cojan Vasilisa privind achitarea datoriei, însă de fiecare dată î-i spuneau să se adreseze fondatorului întreprinderii Ioanei Arnaut, care la rîndul său nu era la curent cu situația creată.

Susține Ursu Ion că la 04 decembrie 2012 au fost consemnate modificări în Registrul de stat al Camerei Înregistrării de Stat cu privire la înregistrarea persoanei juridice noi în rezultatul reorganizării prin transformare a ÎI „Arnaut Ioana” în SRL „Exclusiv Auto”, în calitate de fondator al întreprinderii noi formate fiind Arnaut Ioana, iar în calitate de administrator Cojan Vasilisa.

Consideră reclamantul că SRL „Exclusiv Auto” este succesorul în drepturi a ÎI „Arnaut Ioana”, respectiv aceasta poartă răspundere civilă, urmînd să-i achite restanța în sumă de 60000 lei.

Menționează Ursu Ion că la 08 februarie 2013, a înaintat reclamație pîrîtei SRL „Exclusiv Auto” privind achitarea datoriei nominalizate, însă nu a primit nici un răspuns.

Cere reclamantul să fie încasată din contul SRL „Exclusiv Auto” în beneficiul său suma de 60000 lei cu titlu de datorie și cheltuielile de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Cahul din 14 iulie 2014, a fost admisă acțiunea și încasată din contul SRL „Exclusiv Auto” în beneficiul lui Ursu Ion suma de 60000 lei cu titlu de datorie și 800 lei cu titlu de taxă de stat la depunerea cererii de chemare în judecată, iar în bugetul statului suma de 1000 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2014, a fost admis apelul declarat de către SRL „Exclusiv Auto”, casată hotărîrea Judecătoriei Cahul din 14 iulie 2014 și emisă o nouă hotărîre de respingere a acțiunii.

La 26 ianuarie 2015, în termenul prevăzut de art. 434 CPC, Ursu Ion a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2014 cu menținerea hotărîrii Judecătoriei Cahul din 14 iulie 2014.

În susținerea recursului Ursu Ion a invocat aprecierea arbitrară de către instanța de apel a probei - contractul de locațiune din 17 martie 2009, fapt ce a adus la încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 18 februarie 2015, în adresa intimă SRL „Exclusiv Auto” a fost expediată copia recursului declarat de către Ursu Ion cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimata SRL „Exclusiv Auto” nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinînd temeiurile recursului declarat de către Ursu Ion în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4).

Conform prevederilor art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ursu Ion, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul consideră că nu poate fi reținut argumentul recurentului Ursu Ion privind aprecierea arbitrară de către instanța de apel a probei - contractul de locațiune din 17 martie 2009, deoarece este declarativ și contravine materialelor pricinii.

Din actele pricinii se atestă că în perioada 17 martie 2009 – pînă la 28 octombrie 2011, autovehiculul de model „Mercedes Sprinter 312 D”, număr de înmatriculare IL AW 732, anul producerii 2000, numărul motorului 60298000250793, numărul caroseriei WDB9034631P905583, înregistrat după Ursu Ion, s-a aflat oficial în folosință la SRL „Exclusiv Auto” (ÎI „Arnaut Ioana”) în baza contractului de locațiune din 17 martie 2009, fapt ce rezultă din răspunsurile nr. 03/1410 din 31 martie 2014, nr. 03/740 din 20 februarie 2014 și adeverința nr. 2388VP din 08 octombrie 2013 eliberate de către Direcția înregistrare a transportului și calificarea conducătorilor auto a ÎS „Registru” (f.d. 58, 63-64), iar atare contract de locațiune a mijlocului de transport nr. 18 din 18 martie 2009, în temeiul căruia se pretinde

încasarea datoriei în sumă de 60000 lei, nu a fost înregistrat în modul prevăzut de legislația în vigoare.

Se reține că conform pct. pct. 7 și 8 din Regulamentul „Cu privire la Registrul de stat al transporturilor” aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1047 din 08 noiembrie 1999, Registrul transporturilor are ca scop acumularea și actualizarea informației despre fiecare vehicul (agregat), despre dreptul de proprietate și alte drepturi patrimoniale asupra acestora, despre titularii de drepturi, despre titlurile de proprietate, despre tranzacții cu vehicule și alte temeuri pentru generarea, modificarea, suspendare și încetarea drepturilor, iar una dintre sarcinile Registrului transporturilor este asigurarea protecției și recunoașterii publice a drepturilor de proprietate, de posesie și de folosință asupra vehiculelor.

În conformitate cu pct. 25 din Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1047 din 08 noiembrie 1999 „Regulile de înmatriculare a mijloacelor de transport”, vehiculele transmise în folosință uzufructuarilor se consideră la evidența acestora pe termenul indicat în actele atestătoare de drept, cu eliberarea pe numele lor a certificatelor de înmatriculare, în care după caz, se fac următoarele înscrisuri: „locațiune”, „leasing”, „comodat”.

Or, potrivit pct. 65 din Regulamentul “Cu privire la Registrul de stat al transporturilor” aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1047 din 08 noiembrie 1999, prevederile prezentului act normativ sunt obligatorii pentru toate persoanele juridice și fizice care se află pe teritoriul Republicii Moldova, iar încălcarea acestora atrage după sine răspundere conform legislației.

Cu atât mai mult că, la actele pricinii lipsesc în general dovezi că lui Ursu Ion i-a fost achitată în numerar sau prin virament vre-o anumită sumă pentru închirierea unității de transport supra-vizate în baza presupusului contract de locațiune nr. 18 din 18 martie 2009.

De asemenea, la rezilierea contractului de locațiune din 27 octombrie 2011, recurentul nu a înaintat care-va pretenții referitoare la stingerea restanței la plata chiriei mijlocului de transport, primindu-l înapoi, fără care-va obiecții, în baza Actului de predare-primire tot din aceeași dată (f.d. 68).

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar nu și temeinicia în fapt a acesteia.

Se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în

speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra căreia instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ursu Ion ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. (1) și alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ursu Ion, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Iuliana Oprea